

Τοποθέτηση του Δημήτρη Χατζηβασιλειάδη στην εκδήλωση της Πρωτοβουλίας για τη Διάσχιση των συνόρων απ'την ανάποδη (10/4/'22)

Σύντροφοι καλησπέρα σας,

Μ' ετούτη τη δημόσια συνάντηση ξεκινάμε με τον Επαναστατικό Σύνδεσμο Διεθνιστικής Αλληλεγγύης και την κοινότητα των Κατειλημμένων Προσφυγικών, έναν διεθνή κινηματικό διάλογο με άξονα την ενότητα της επαναστατικής πάλης και του άμεσου συνομοσπονδισμού σε παγκόσμια κλίμακα. Δώσαμε τον γενικό, αλλά συγκεκριμένο βιωματικό και προταγματικό τίτλο στο εγχείρημα μας, «διασχίζοντας τα σύνορα από την ανάποδη». Θεωρώ ότι εκφράζει το βασικό επίδικο της επαναστατικής απόφασης στην τρέχουσα εποχή, που αποτελεί φάση αποκάλυψης και κρίσης της ιστορικής καταστροφής που έχει επιφέρει ο καπιταλισμός στη Γη. Για να βοηθήσω στην οργάνωση της κατανόησης, θα χρησιμοποιήσω το τριγωνικό σχήμα της πολιτικής, της ταξικής και της κοινωνικής σκοπιάς, ως πλαίσιο αποτύπωσης της έγχρονης σύλληψης των εννοιών, όπως το κάνω συστηματικά τα τελευταία δυο χρόνια.

Αρχίζω από το πολιτικό σύνορο, διότι σκεφτήκαμε την οργάνωση αυτού του διαλόγου με αφορμή μια αντεπαναστατική δίκη κι η σημερινή, εναρκτήρια συνάντηση εδράζεται στη συγκεκριμένη συνθήκη. Το πολιτικό είναι το σύνορο της ετερονομίας-ετεροδιεύθυνσης-ετεροδικίας. Είναι ένα πολεμικό σύνορο, απορρέον από την ένοπλη κυριαρχία, τον συστηματικό φόνο, το συστηματικό βάσανο, την καθολικά επικρεμάμενη αιχμαλωσία και την ολοκληρωτική τρομοκρατία. Ό,τι θεμελιώνει το κράτος. Η διάσχιση του πολιτικού συνόρου από την ανάποδη, εκφράζεται πρακτικά στην ένοπλη σύγκρουση με το κράτος. Η αντάρτικη πρωτοβουλία αποτελεί το πρώτο βήμα, που μεταμορφώνει το ψυχρό τείχος της τυραννίας, σε μεθοριακή ζώνη πολιτικής απελευθέρωσης. Θέτοντας υπό κρίση την τρομοκρατία των αφεντικών, η αντάρτικη επίθεση αποτελεί την πρωταρχική μορφή κοινωνικής αυτοάμυνας. Θα αναφερθώ σε λίγο στην ταξική και κοινωνική διάσταση της διάσχισης. Η αντάρτικη επίθεση δημιουργεί κοινωνικό χώρο. Όχι σαν ένα πολιτικό υποκείμενο που επεμβαίνει σε ένα παθητικό έδαφος (τέτοιος είναι ο τρόπος του κράτους, όχι του αντάρτικου). Όταν η αντάρτικη διάσχιση του πολιτικού συνόρου είναι αυτομεταμορφωτικά αποφασιστική-και τότε ας την πούμε μονολεκτικά, αντάρτικη στράτα-, δημιουργεί τον πυρήνα της απελεύθερης κοινότητας. Κάθε αναφορά μου σε διάσχιση, στη συνέχεια ετούτου του διαλόγου, θα σημαίνει ένα σημείο μη επιστροφής στον πρότερο βίο, σ' έναν πολιτισμό απαράδεκτο και σε προσωπικές συμβάσεις ντροπιαστικές. Η αντάρτικη στράτα είναι εξορισμού μια αυτοεξορία και πορεία με διαβάσεις στενοπών. Γι' αυτό όπως λένε οι Κούρδοι σύντροφοι, η φυλακή κι ο αγώνας σε ανοίκειο έδαφος, αποτελούν κρίσιμες δοκιμασίες για ένα επαναστατικό κίνημα.

Η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας (ΟΕΑ) αποτέλεσε ένα ρήγμα στο πολιτικό σύνορο. Ως συλλογική διεργασία χάθηκε στην πορεία. Εγώ δεν επέστρεψα πίσω απ' το σύνορο. Στην πολιτική εξορία δεν βρήκα συναγωνιστές στο ελλαδικό κίνημα. Από την αφετηριακή μεριά του συνόρου οι αναρχικοί έχουν ορίζοντα έναν καθρέφτη. Έγινα πάλι ορατός πέφτοντας στην κατάσταση που το κράτος προβάλλει σαν αδιέξοδο της διάσχισης (τη φυλακή). Μα η αλήθεια είναι αντίθετη: Με την τελευταία πράξη που κατέληξε στην αιχμαλωσία μου, κράτησα ακέραιο το καθήκον της ελπίδας, σε μια μακροχρόνια φάση όπου ο αναρχικός χώρος έχει επενδύσει στην ήττα του, όπως οι χρηματιστές επενδύουν σε χρεόγραφα. Προκειμένου ν' αρχίσουμε να συζητάμε πολιτικά, απαιτείται να συναντηθούμε στην άλλη μεριά του συνόρου, στην αντάρτικη στράτα. Η παρατεταμένη ανυδρία προδιαγράφει την παγίωση της ιστορικής οπισθοδρόμησης της τελευταίας δεκαετίας. Θα επαναλάβω την παρατήρηση από το «Αντιμιλιταρισμός και Επαναστατικός Αναρχισμός», «Χωρίς αποφασισμένα επαναστατικά στρατιωτικά σώματα είμαστε φυλακισμένοι στην παράνοια και μόνο η παράνοια μπορεί να αδιαφορεί για τη συλλογική ευθύνη».

-Πάμε τώρα στο ταξικό σύνορο.

Το πολιτικό σύνορο γίνεται ταξικό σύνορο. Αυτή η αιτιότητα ισχύει επίσης για τον καπιταλισμό και όχι μόνο για τους προθύστερους νομοκατεστημένους, κυρίως κληρονομικούς, ταξικούς διαχωρισμούς. Η κεφαλαίο-κρατική κυριαρχία θεμελιώθηκε με τη θεσμική αυτοτέλεια της εμποροκρατικής πόλης και στη συνέχεια εδαφικοποιήθηκε με το Έθνος-Κράτος. Σε κάθε περίπτωση, η πολιτική βία αναδομεί τις ταξικές σχέσεις. Οι πολιτισμικοί μετασχηματισμοί δεν είναι η ιστορία της

εξέλιξης των παραγωγικών δυνάμεων, όπως προέταξε ο μαρξισμός βιάζοντας όλα τα ιστορικά δεδομένα, αλλά η ιστορία της συσσώρευσης εξουσίας. Τα εξωοικονομικά μέτρα πειθάρχισης ή με άλλες λέξεις, η οικονομία της άμεσης βίας είναι αναπόσπαστα από τις καπιταλιστικές σχέσεις.

Η διαχρονική εξέγερση των αποικειοκρατούμενων, των εργατών, των αποκλεισμένων, των εκτοπισμένων και των αιχμαλώτων, αποτελεί την ιδρυτική πράξη της κοινωνικής αυτοδικίας κι αυτοδιεύθυνσης. Η προλεταριακή εξέγερση θεσπίζει τον ισόνομο κι ανοιχτό δήμο, αφού πρώτα έχει αποκαλύψει το τρομοκρατικό υπόβαθρο της ετερονομίας, μέσα στη διαλεκτική της σύγκρουσης.

Το ζήτημα της πολιτικής αυτοτέλειας του προλεταριακού κινήματος υπήρξε καθοριστικό σε όλη την ιστορία του. Οι αναρχικοί αγωνίστηκαν για την άμεση πολιτική απελευθέρωση του προλεταριάτου. Η επαναστατική πάλη στην ενδοχώρα του ιμπεριαλιστικού Βορρά πριν μισό αιώνα, είχε ως επίμαχο σημείο την προλεταριακή αυτονομία και αυτοάμυνα. Αυτό το χαρακτηριστικό πρέπει να αναγνωριστεί και στη Μαύρη αντίσταση στις ΗΠΑ. Επ' αυτού να σημειώσω για να το κρατήσουμε προς συζήτηση ότι η πουριτανική ενοχική αποστασιοποίηση της πολιτικής αυτοσυγκρότησης και της προλεταριακής αυτοοργάνωσης, όπως εκφράζεται από τον επηρεασμένο από τους καταστασιακούς μεταμοντέρνο αναρχισμό αποτελεί εγκατάλειψη της πολιτικής αυτονομίας και ισχύος του προλεταριάτου, απάρνηση της κοινωνικής αυτοδιεύθυνσης.

Ανάστροφα κι ομόρροπα, τα κλιμακούμενα ταξικά σύνορα γίνονται επάλληλοι φράχτες του πολιτικού συνόρου. Όχι μόνο ως προς τις άνισες αντιπροσωπεύσεις στο καπιταλιστικό κράτος. Άλλωστε, η αντιπροσώπευση είναι ιστορικά τελειωμένη. Το ταξικό σύνορο αποτελεί προσδιορισμένο χώρο περιορισμένης ελευθερίας κίνησης, άμεσα και έμμεσα (λόγω σπάνης πόρων και χρόνου). Η παγκόσμια ταξική διαστρωμάτωση είναι ένα σύμπλεγμα περιφερειακών και κεντρικών φυλακών με διαβαθμισμένους εγκλεισμούς, π.χ το Καρά Τεπέ είναι ένα στρατόπεδο βασανισμού, πάνω στο πολεμικό σύνορο εξόντωσης όποιων δραπετεύουν από τη φυλακή της ιμπεριαλιστικής περιφέρειας, σε μια επικράτεια εξώτατη νοτιο-ανατολική ζώνη της ιστορικής μητροπολιτικής καπιταλιστικής ενδοχώρας, όπου η νομιμότητα της ύπαρξης εξαρτάται από τη χρηματική αξία του προσώπου. Στη συνοριακή ζώνη της ΕΕ, που εμπίπτει στην καπιταλιστική ημιπερίφεια, η καθολική παρανομοποίηση των μεταναστών διασφαλίζει την οριακή επιβιωτική αξία της εργατικής δύναμης. Δεν λέω κάτι εκπληκτικό. Οι ελευθεριακοί αντικαπιταλιστές καταγγέλλουν το ευρωπαϊκό φρούριο και την αντιπρολεταριακή υποτίμηση 30 χρόνια τώρα. Έχουμε κάνει φιλότιμες προσπάθειες για την κοινωνική αλληλεγγύη ενάντια στα σύνορα. Μπορούμε να πούμε ότι έχουμε καταφέρει να ανοίξουμε δρόμους, να κατοχυρώσουμε κομβικά εδάφη για την προλεταριακή διασύνδεση ενάντια στους διάφορους αποκλεισμούς κι εγκλεισμούς, να επιβάλουμε στα κράτη κοινωνικούς όρους; Νομίζω, όχι.

Η ταξική γεωγραφία αποτελεί βασικό άξονα του διαλόγου που ανοίγουμε: αφορά στην ιστορικότητα της κεφαλαιοκρατικής συσσώρευσης και της επαναστατικής πάλης. Αφορά στη συνολική αντίληψη της καπιταλιστικής συγχρονίας. Αφορά στην προγραμματική αυτοοργάνωση της καθολικής απελευθέρωσης από την ταξική κυριαρχία. Αφορά στις προλεταριακές ανάγκες και τα πολιτικά καθήκοντα που αναλογούν σε κάθε τόπο. Θέλουμε να οργανώσουμε μια θεματική συζήτηση κοινού επαναστατικού προσανατολισμού εκατέρωθεν των εθνικών συνόρων, με τίτλο: «Εξισωτική αλληλεγγύη ενάντια στην παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία, τα σύνορά της και τον πόλεμό της. Γεωγραφίες διεθνιστικής συστράτευσης: Τα επαναστατικά μέτωπα, τα κέντρα ιμπεριαλιστικής συσσώρευσης, τα σύνορα».

Η πρακτική του ΕΣΔΑ που συνεχίζεται αδιάλλειπτα επί επτά χρόνια, αποτελεί την αμεσότερη εμπειρία οργανωμένης διεθνιστικής επαναστατικής πάλης, για τον ελλαδικό χώρο. Προσμένουμε τη συμβολή της ιστορικής εμπειρίας του αντιιμπεριαλιστικού αντάρτικου, από συντρόφους που μετείχαν σε αυτήν. Προσκαλούμε σε στρατηγικό και οργανωτικό διάλογο όλα τα συλλογικά σώματα πάλης που κατανοούν τον διεθνιστικό συνομοσπονδισμό ως αναγκαία βάση για το προχώρημα της αντικαπιταλιστικής επανάστασης.

Ο Ζαν Μαρκ Ρουιγιάν έχει σημειώσει ότι όσο μπαίνουμε στη φάση του προλεταριακού αγώνα όπου το προλεταριάτο αποτελεί την πλειονότητα της ανθρωπότητας, τόσο ο αντιιμπεριαλιστικός αγώνας έρχεται στο προσκήνιο.

Η πλανερή εποχή της ταύτισης του αντιιμπεριαλισμού με κρατιστικές δυνάμεις, κι ακόμα χειρότερα, με καθεστώτα φασιστικά, έχει παρέλθει ως ιστορική συνθήκη μα πλέον και στη συνείδηση του κοινωνικού κινήματος παγκοσμίως. Έχοντας περάσει την περίοδο ενοποίησης και κλασματοποίησης του παγκόσμιου καπιταλισμού, πλέον η ταξική πάλη σε διεθνή κλίμακα, εδράζεται στην εδαφική και συγχρόνως νομαδική θεμελίωση ενός παγκόσμιου πλέγματος ελευθερίας και ισότητας. Η απεριχαράκωτη αλληλεγγύη, που συναρθρώνει και προάγει την ελευθερία και την ισότητα, ιστορικά έχει λάβει την πιο συγκεκριμένη πρακτική μορφή της στη συλλογική ευθύνη. Η πιο εξελιγμένη πολιτισμική πραγμάτωσή της είναι ο Δημοκρατικός Συνομοσπονδισμός που αναπτύσσεται από το Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας. Η οικουμενική κοινωνική αλληλεγγύη, ενάντια στα ταξικά σύνορα και την πολιτική ετερονομία, διέρχεται από την αγκύρωση της ασύνορης οργανικής επαναστατικής πολιτειακής ενότητας, σε κάθε σημείο προλεταριακής πάλης. Αντιεξουσιαστική αυτοδικία (πρωταρχική πράξη αυτοσυγκρότησης), εξισωτική συμπεριληπτική δράση (πρωταρχική πράξη συνοργάνωσης), αυτοδιεύθυνση, αυτονομία, αυτοθέσμιση και πρακτική αυτοτέλεια (πιο ευρεία έννοια από την επιβιωτική αυτάρκεια, για την οποία έχω κριτική άποψη) όλα καταστατικά σε οικουμενική κλίμακα.

Για την αναπόδραστη αναγκαιότητα της κοινωνικής αυτοάμυνας θα ανατρέξω στη Ντιέλο Τρούντα, που μας προσέφερε τον κατευθυντήριο άξονα: *«Το ζήτημα της υπεράσπισης της επανάστασης είναι επίσης συνδεδεμένο με το ζήτημα της “πρώτης μέρας” της... Η κοινωνική επανάσταση, η οποία απειλεί τους προνομιούχους και τις μη εργαζόμενες τάξεις της κοινωνίας, θα προκαλέσει αναπόφευκτα μια αγωνιώδη αντίσταση εκ μέρους αυτών των τάξεων, η οποία θα πάρει τη μορφή ενός άγριου εμφύλιου πολέμου... Στην κατεύθυνση της διατήρησης των κατακτήσεων της επανάστασης, οι εργαζόμενοι θα πρέπει να δημιουργήσουν όργανα υπεράσπισής της, ώστε να εναντιωθούν στα αντιδραστικά εμπόδια με μια μάχιμη δύναμη, ανταποκρινόμενη στο μέγεθος αυτού του καθήκοντος... Αλλά αυτό το μέτρο (η συνέπεια της στρατιωτικής στρατηγικής στην επανάσταση) πρέπει να προσελκύσει την προσοχή μας τώρα. Πρέπει να μελετηθεί αρκετά προσεκτικά ώστε να αποφύγουμε κάθε ανεπανόρθωτη οπισθοδρόμηση στο καθήκον της προστασίας και υπεράσπισης της επανάστασης, οπισθοδρόμηση τέτοια που κατά τον εμφύλιο πόλεμο μπορεί να αποδειχθεί καταστροφική για την κοινωνική επανάσταση».*

Μια θεματική του διαλόγου που ανοίγουμε, αφορά στην απελευθέρωση εδάφους και πόρων, στην αλλαγή συσχετισμών ισχύος και στην κοινωνική αυτοάμυνα. Μας ενδιαφέρει ο απολογισμός και οι προτάσεις των ίδιων των υποκειμένων που έχουν αγωνιστεί σε αυτόν τον άξονα. Θέλουμε να τον εξελίξουμε με τον μόνο τρόπο που γίνεται: με την συνοργάνωση, διασχίζοντας τα ταξικά σύνορα. Δεν πρόκειται για έναν στρατηγικό διάλογο. Έχουμε μπουχτήσει από άκαπνες στρατηγικές. Στον ελλαδικό χώρο όλοι οι άντρες είναι ιδανικοί πρωθυπουργοί και προπονητές ποδοσφαίρου και οι αναρχικοί, στρατηγοί. Ζητούμενο είναι η συναρμογή πειραματικών προγραμμάτων επαναστατικής κοινωνικής πάλης σε άμεση εφαρμογή και ανανέωση. Όπως έχει πει ο Ζαν Μαρκ Ρουιγιάν, «οι απαντήσεις δεν είναι προγραμμαμένες. Χρειάζεται να πειραματιστούμε. Ο πειραματισμός θα είναι σκληρός...Από ήττα σε ήττα, θα συσσωρεύσουμε την εμπειρία ώστε να βρούμε μια λύση για μια δράση που αντιστοιχεί στην εποχή και στην αλλαγή εποχής».

Η ΟΕΑ έγραψε το εξής, πάνω στη λογική και ηθική της διάσχισης του ταξικού συνόρου ανάποδα: *«Οι αγώνες για τη μερική άρση διάφορων αποκλεισμών είναι ζήτημα επιβίωσης για τους καταπιεσμένους. Η σύγκρουση στο πεδίο της κοινωνικής ζωής είναι αναγκαία και μπορεί να είναι νικηφόρα όταν γίνεται αντιληπτή η εχθρική φύση της πολιτικής μεσολάβησης. Όμως, δεν αρκεί η ανακάλυψη της αυτοοργάνωσης. Πρέπει και να σπάσουμε τους αποκλεισμούς που διασπούν τους καταπιεσμένους και το κοινωνικό κίνημα. Απελευθερωμένος είναι ο άνθρωπος που μέσα από τη γενναιόδωρη συμμετοχή του στον επαναστατικό αγώνα δημιουργεί και σπλίζει τη συλλογική ταυτότητα της πάλης...Η ανατροπή του πολιτικοστρατιωτικού καθεστώτος σαν κομβική στιγμή της καταστροφής των δομών εξουσίας, θα επιτευχθεί από ένα κίνημα που κάνει επαναστατικές αλλαγές στους τρόπους που οργανώνει και εκφράζει τον κοι-νωνικό πόλεμο και τη ζωή. Όταν οι κοινωνικές κατακτήσεις είναι πλούσιες και το κίνημα δυνατό, αυτό αντανακλά το επαναστατικό έργο που έχει γίνει. Όταν μας σαρώνει η φτώχεια και το κράτος φαίνεται ακλόνητο, αυτό αντανακλά το έλλειμα επαναστατικής πρωτοβουλίας, ενότητας και οργάνωσης, έλλειμα*

κοινωνικού ήθους». Από τη σκοπιά του οριζόντιου αγώνα, αυτοστιγμεί μόλις ένα υποκείμενο αντίστασης επισημαίνει μια αδυναμία, έχει υποχρέωση να αναλαμβάνει πρωτοβουλία.

Η αντάρτικη στράτα είναι θυσία κάθε ταξικού προνομίου, ακόμα και της φυσικής επιβίωσης, ως προς την οποία δεν είμαστε διόλου όλοι ίσοι. Όπως έγραψαν οι σύντροφοι από το ΡΚΚ στον εκτενή απολογισμό του μισού αιώνα που διαρκεί το κίνημά τους, η αντάρτικη ηγεσία οργανώνεται πάνω στην αυτοθυσία «και γίνεται η κύρια δύναμη αυτοάμυνας και προσανατολισμός για το λαό και τις γυναίκες, αμφότερα στην πρακτική και τη νοοτροπία».

Το αντάρτικο δεν είναι τακτικισμός, μια ευκαιριακή εξυπνάδα. Η αντάρτικη άμυνα, η αφάνεια και η ευελιξία υπηρετούν το ταξικό και πολιτικό καθήκον. Η πολιτική του αντάρτικου και το βάθος της δοκιμάζονται και κρίνονται στον χαρακτήρα και τα αποτελέσματα της παρουσίας. Άξια λόγου δεν είναι η προσωπική επιβίωση, αλλά αντιθέτως η άνευ ορίων διαθεσιμότητα. Πάλι με τα λόγια της ΟΕΑ:

«Προτάξαμε πριν ένα χρόνο τη κεντρική στρατηγική γραμμή: Συγκρότηση της πλατιάς ένοπλης κοινωνικής αντίστασης.

Χρειάζεται να δούμε με κριτική ματιά και να αφήσουμε στο παρελθόν όλους τους δογματισμούς που στα λόγια προτάσουν την επανάσταση, αλλά στη πράξη πάνε ανάποδα. Το κύριο πρόβλημα είναι η απομόνωση, που θυσιάζει τη προοπτική στο όνομα της ασφάλειας και της ιδεολογικής καθαρότητας. Οι ομάδες ιδεολογικής συμφωνίας δεν μπορούν να πλατιάσουν την κοινωνική αντίσταση. Οι πολιτικές οργανώσεις έχουν την ευθύνη να παίρνουν πρωτοβουλίες για τηνοργάνωση επαναστατικών βάσεων. Οι επαναστάτες δεν είναι ελίτ. Ζουν και οργανώνουν την αντίσταση μέσα στις αντιφάσεις της κοινωνίας.

Όσο δραστήριοι κι αν είναι οι απομονωμένοι πυρήνες δεν μπορούν να αναβαθμίσουν την αντίσταση. Όση ζημιά και να κάνει στον εχθρό ένα χτύπημα, σκοπός του πρέπει να είναι η πλατιά επαναστατική αυτοοργάνωση.

Η προπαγάνδα μέσα από τη δράση είναι μόνο ένα χαρακτηριστικό της δράσης. Όλες οι ομάδες που έχουν ανυψώσει αυτό το συμπληρωματικό χαρακτηριστικό σε κύριο στόχο, δεν έχουν πάει βήμα μπροστά προς τη συγκρότηση επαναστατικού κινήματος. Η άμεση δράση είναι παράδειγμα δύναμης ενάντια στη τρομοκρατία κράτους και αφεντικών. Αλλά το παράδειγμα της άμεσης δράσης δεν είναι επαναστατικό σχέδιο από μόνο του. Αυτή η μορφή πολιτικής προπαγάνδας χρησιμοποιείται και από ρεφορμιστικές οργανώσεις, σε κάποιες περιπτώσεις συγκεντρωτικά και σε άλλες περιπτώσεις ενάντια στην αυτονομία του κοινωνικού κινήματος. Η άμεση συμμετοχή στους αγώνες που δίνονται κάθε μέρα, στη μαζική οργάνωση της ενεργητικής αντίστασης, στο άπλωμα της ένοπλης πάλης, στο ξέσπασμα και το δυνάμωμα των εξεγέρσεων, χαρακτηρίζει την επαναστατική δράση...

Οι αντάρτικες οργανώσεις αναλαμβάνουν την ευθύνη να προσφέρουν μια επαναστατική πρόταση, την εμπειρία και τα εργαλεία της ένοπλης πάλης μέσα στα κοινωνικά μέτωπα. Έτσι υπηρετούν το σκοπό της κοινωνικής επανάστασης και χτυπάνε άμεσα το ψευδεπίγραφο κοινωνισμό των πασιφιστών.

Η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας αγωνίζεται για τη συγκρότηση της πλατιάς ένοπλης κοινωνικής αντίστασης με δυο τρόπους: Ένα, με την άμεση απάντηση στην τρομοκρατία κράτους και αφεντικών, με όποιες δυνάμεις έχουν οργανωθεί. Και δυο, με το κατέβασμα της ένοπλης πάλης μέσα στα κοινωνικά μέτωπα.»

-Η πολιτική διάσχιση, η ταξική διάσχιση και η κοινωνική έποψη του συνόρου. Η διάσχιση του α-κοινωνικού συνόρου.

Για πρώτη φορά στη γνωστή ιστορία ένας πολιτισμός ενοποίησε και ομοιογενοποίησε τη Γη: ο καπιταλισμός. Για πρώτη φορά η ανθρωπότητα έγινε σχεδόν καθολική κοινότητα, αλλά στην εκμετάλλευση και την εξόντωση. Ο καπιταλισμός οργανώθηκε, εδαφικοποιήθηκε κι επεκτάθηκε διαλύοντας κάθε προϋπάρχουσα κοινότητα. Η αφηρημένη εργασία, που ενοποίησε όλες τις ανθρώπινες δραστηριότητες και λόγω αυτού του δεδομένου ο Μαρξ εντελώς άστοχα, χαρακτήρισε τον καπιταλισμό ως τον μέχρι τότε πιο κοινωνικό τρόπο παραγωγής, είναι η αφαίρεση της ζωής κατά τη μεταποίησή της σε χρηστική αξία εξαγωγής υπεραξίας. Ό,τι είναι εδώ ζωντανό, τεμαχίζεται και κατασπαράζεται από το κεφάλαιο. Ο αστικός πολιτισμός είναι ο κατεξοχήν αντικοινωνικός. Η ιδεολογία του, η ηθική του, η

τεχνολογία του, η χωροταξία του, η πολεοδομία του, είναι μια εκθετική έκρηξη αποδομήσεων, απομονώσεων κι αναισθητοποιήσεων.

Ωστόσο, όπως είχε παρατηρήσει ο Κροπότκιν, η κοινωνική αλληλεγγύη είναι εμμενής στην εξέλιξη της ζωής. Η κοινωνικότητα αντιστέκεται στη μισή χιλιετία της καπιταλιστικής αλλοτρίωσης. Αυτό είναι το ριζικότερο πεδίο μάχης. Χωρίς τη διάσχιση του α-κοινωνικού συνόρου, η ταξική κι η πολιτική πάλη δεν μπορούν παρά να ανανεώνουν την κεφαλαιοκρατία.

Μετά την πλήρη ενσωμάτωση του κρατιστικού σοσιαλισμού στον καπιταλισμό της αγοράς, αποικειοκρατούμενες κοινότητες που με την αντάρτικη πρωτοβουλία αναγεννήθηκαν από τις στάχτες τους, διαμόρφωσαν τη σύγχρονη παγκόσμια επαναστατική πρωτοπορία. Το εργατικό κίνημα έχει ενσωματωθεί σταδιακά στην κεφαλαιοκρατική πολιτική. Μετά την ήττα της δεκαετίας του '80 (με αιχμές τα κινήματα στον ιταλικό και τούρκικο χώρο), εκμηδενίστηκαν παγκοσμίως οι επαναστατικές εκφάνσεις της εργατικής πάλης, κατέπεσε κι η ισχύς της. Είναι εμφανέστατο ότι η αντοχή της επαναστατικής πάλης στην περιφέρεια του ιμπεριαλισμού έχει τουλάχιστον έναν κοινό σταθερά επενεργών παράγοντα: την αντιστεκόμενη κοινότητα.

Η εισηγητική θεματική στο διάλογό μας θέλουμε να είναι «Η κοινότητα από τη σκοπιά της ιστορικής εξέλιξης της ταξικής πάλης». Ο Αμπντουλάχ Οτσαλάν έχει μελετήσει το θέμα ξεκινώντας πέντε χιλιάδες χρόνια πίσω. Είναι ένα ριζικό ερώτημα, πώς διαλύθηκε ο κόσμος; Τί έγινε τα τελευταία πεντακόσια χρόνια, τί έγινε τα τελευταία πενήντα, πού βρισκόμαστε τώρα;

Θα το επαναλαμβάνω συνέχεια, κοινωνική ανάγκη σημαίνει Εδώ και Τώρα. Οι πολιτικές θεωρίες συντηρούνται στο ψυγείο-η ζωή δεν αναστέλεται. Η επανάσταση είναι το κοινωνικό Εδώ και Τώρα. Όποιοι το αντιμάχονται, είναι ταγμένοι αντεπαναστάτες· ακριβέστερα, είναι πολιτικοί καπιταλιστές. Όλοι οι στρατηγισμοί που απαιτούν συνθηκολόγηση σήμερα, προδίδουν την κοινωνική πάλη. Στην πιο κρίσιμη καμπή του ελλαδικού κινήματος, η μετάθεση της επανάστασης, της εξέγερσης, της ένοπλης πάλης κλπ, έχουν γίνει ιδεολογική μόδα. Ο ουτοπισμός κι οι αφηρημένες θεωρίες σταδίων, που ο πασιφιστικός αναρχισμός αντιγράφει από τους μαρξιστές (μετα-λενινιστές και μετα-καταστασιακούς), έχουν γίνει ο φερετζές της εσωτερικής υπονόμευσης.

Διάσχιση του α-κοινωνικού συνόρου σημαίνει αλληλέγγυο μοίρασμα κάθε αδυναμίας και ριζοσπαστικής δυνατότητας, αντάρτικη παρουσία και αμεσότητα. Η αντάρτικη πρωτοβουλία, αυτοθυσία και κοινότητα, είναι μια θεματική συνάντησης της ζωντανής διαχρονίας της επαναστατικής πάλης.

Από επαναστατική σκοπιά, δεν αναφερόμαστε στο αντάρτικο για να ευλογήσουμε τα γένια μας. Η αναδρομή και εστίαση στα πλήγματα που έχουμε υποστεί αποσκοπούν στη συνέχιση και στη βελτίωση της πάλης. Παραδειγματικά, το ΡΚΚ και οι ΗΡΓ, σε κάθε δημοσιευμένο απολογισμό συμπεριλαμβάνουν τα αυτοκριτικά συμπεράσματά τους.

Η ΟΕΑ δεν είναι στο δρόμο. Δημιούργησε ένα εμβρυακό έργο, που εκδηλώθηκε σε σύντομο διάστημα (2014-2017), αλλά ανεξαρτήτως της κρατικής καταστολής, δεν κατάφερε να αναπτύξει τις ευθύνες που είχε αναλάβει. Εκ των πραγμάτων, εμείς που υπερασπιζόμαστε την αναγκαιότητα του αντάρτικου, είμαστε υποχρεωμένοι να αναγνωρίσουμε ότι η ΟΕΑ υπήρξαμε μια ανεπαρκώς συμπαγής πολιτική διεργασία. Απαντώντας στις κακεντρεχείς αντιρρήσεις, αλλά και στις αμφιταλαντεύσεις πάνω στην επαναστατική γραμμή, η αυτοκριτική διαπίστωση δεν καθιστά ανώφελη την κατατεθειμένη παρουσία του αντάρτικου σώματος. Οι ίδιοι οι αντάρτες μιλάνε πρώτοι για τις πραγματικές αδυναμίες τους, ώστε να παραμείνουν στην πρώτη γραμμή της ριζοσπαστικής εξέλιξης. Οι αναθεματιστές και οι συμβιβασμένοι προβάλλουν τις αδυναμίες όλου του κοινωνικού κινήματος, πάνω στο αντάρτικο.

Όπως το έγγραφο στον απολογισμό του Γενάρη του '20: «Όταν είμαστε έτοιμοι να αφήσουμε το παρελθόν να αναπαυθεί και να στραφούμε προς το μέλλον όντας ανοιχτοί στις ανάγκες του παρόντος, τότε μαθαίνουμε να κατανοούμε γιατί το παρελθόν ήταν αυτό που ήταν και δεν θα μπορούσε να είναι άλλο. Κι αυτή η δεκτική στάση στο παρόν, προς το μέλλον και προς το παρελθόν, αποτελεί μια ενεργητική κίνηση, ριζοσπαστική. Μόνο η επαναστατική δράση μπορεί πράγματι να απολογίσει την ιστορία αποτελεσματικά. Και το κάνει σα να αγκαλιάζει τη μάνα της. Γιατί είναι η μόνη στάση που δεν φοβάται να αντικρύσει τον εαυτό της. Αν και τα πάντα ανήκουν στις εξελικτικές συνθήκες που έχουν ήδη διαμορφωθεί, τα υποκείμενα

δεν είναι δέσμια καμίας εξωτερικής προς αυτά τελεολογίας. Τα όρια είναι συλλογικά. Η επιστήμη έχει τελειώσει με αυτό το ζήτημα κάτι δεκαετίες τώρα.»

Ειδικά για την ΟΕΑ και την αποκλειστική ευθύνη που δήλωσα μετά τον τραυματισμό μου, την απώλεια οπλισμού και την αιχμαλωσία δυο ανθρώπων, νομίζω αρκούν όσα έγραψα στο Συνοπτικό Βοήθημα Πλεύσης προς ναυτιλομένους υπερασπιστές της ένοπλης πάλης και των διωκόμενων και αιχμάλωτων αγωνιστών: «Το συλλογικό σώμα έχει αφήσει τα ίχνη του, αλλά απουσιάζει. Απουσίαζε ήδη πολύ πριν το ‘ατύχημα’ του Χολαργού. Κι αυτή η απουσία ήταν καθοριστική για την κατάληξη των όποιων υλικών παρακαταθηκών είχε αφήσει η Οργάνωση και την δίωξη άσχετων προσώπων για συμμετοχή.

-Η απουσία της Οργάνωσης ήταν πρωτίστως μια πολιτική αδυναμία, για την οποία μόνο το κράτος και οι συνοδοιπόροι του μπορεί να χαιρόνται. Ήταν μια πληγή στην γραμμή άμυνας και αντεπίθεσης του κοινωνικού κινήματος. Όποια συζήτηση παρακάμπει αυτή την πραγματικότητα, δεν βοηθάει στο ξεπέρασμά των κοινών αιτίων της. “Οι ένοπλες οργανώσεις έχουν την ευθύνη να οπλίσουν την απόγνωση και τις ελπίδες...”

-Η απουσία της Οργάνωσης δεν μπορεί να κριθεί, παρά μόνο με το μέτρο των προταγμάτων, των στόχων, των δεσμεύσεων, των πράξεων της ίδιας. Δίχως την αναγνώριση τους, δεν μπορεί να γίνει ανιληπτή η απουσία. Κάθε αναφορά στο οτιδήποτε αφορά την Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας (πχ ένα τουφέκι, ένας καταζητούμενος, η μετωνυμία των δυο προφυλακισμένων σαν μέλη, εισβολές σε σπίτια και βέβαια η ύπαρξη και η απουσία της) οφείλει να ξεκινάει με την συντροφική πολιτική αναγνώριση (όχι ταύτιση) της δράσης της, του πολιτικού προσανατολισμού της και της ιδιαίτερης συμβολής της. Αυτό ισχύει για κάθε σχέση αλληλεγγύης. Ο απολογισμός της απουσίας μπορεί να ολοκληρωθεί μόνο όταν θα έχει ισχυροποιηθεί ο σκοπός: η “συγκρότηση της πλατιάς ένοπλης κοινωνικής αντίστασης”.

- Δεν μπορεί ένας να μιλήσει εξονόματος μιας απύσας οργάνωσης, όποια κι αν ήταν η σχέση του με αυτήν. Θα ήταν μεταποίηση της αδυναμίας σε προσωπική υστεροφημία. Δεν θέλω τιμές. Θέλω συντρόφους. Αν προχωράμε, εύκολα υπερασπιζόμαστε το παρελθόν και αναλαμβάνουμε και λάθη. Και σηκώνουμε όποιες σημαίες θέλουμε. Παλιές και νέες. Αν δεν προχωράμε, ψειρίζουμε. Εκεί που θα χρειαστεί να πούμε που ήταν ο καθένας μας, θα πρέπει να απολογηθούμε επιτόπου και για τις απουσίες μας. Μάλλον από αυτό πρέπει να ξεκινήσουμε. Για να φτιαχτεί η αλυσίδα που θα περάσει “το όπλο που σηκώθηκε, στα εκατοντάδες χέρια που έχουν το πόθο και μπορούν να το ξανασηκώσουν”.

- Ένας αναλαμβάνει την ευθύνη μιας αδράνειας για την οποία είμαστε όλοι, κυριολεκτικά όλοι, υπόλογοι. Όπως και για την Οργάνωση, αυτόν που ανέλαβε την ευθύνη μπορούμε να τον κρίνουμε (στην πραγματικότητα, μόνο αυτός διατίθεται προς κρίση), με βάση όμως τις ευθύνες που ανέλαβε, αν είμαστε διαθέσιμοι να τις μοιραστούμε κι εφόσον έχουμε αναγνωρίσει την ιδιαίτερη σημασία της προσπάθειάς του. Η θεμελιακή και αναντικατάσταση πράξη για να σπάσει μια αποκλειστικότητα είναι η συστράτευση... Σημασία έχει ποιοί αναλαμβάνουν σήμερα δράση “για το κατέβασμα της ένοπλης πάλης μέσα στα κοινωνικά μέτωπα”, ποιοί “θα οργανώσουμε ένα караούλι σε κάθε γειτονιά”.

Στον απολογισμό του '20, στη μεθοδολογική εισαγωγή, είχα προσδιορίσει τα τρία βάθη των υποκείμενων συνθηκών και των αδυναμιών (ταξικό, κοινωνικό, πολιτικό), όπως εγγράφονται στα σώματα του αγώνα. Πάλι οι τρεις τυπικές έννοιες που αντιστοιχούνται στα τρία βάθη αναφέρονται στην πραγματική διάσταση του χρόνου. Ταξικό, η υλική αποκρυστάλλωση της ιστορικής πάλης. Κοινωνικό, η διαλεκτική της ολότητας της σύγκρουσης εξουσιαστικών κι επαναστατικών σχέσεων σε παρόντα χρόνο. Πολιτικό, η διαλεκτική του γίνεσθαι, από τη σκοπιά των δρώντων υποκειμένων. «Αν μπορεί να ρίξει κάποιο φως ένας απολογισμός, μπορεί μόνο -αλλά αυτό δεν είναι λίγο, είναι το ζουμί- να διαυγάσει την εξέλιξη των συνθηκών της πάλης. Συνθήκες ταξικές (η βάση της σύγκρουσης), συνθήκες κοινωνικές και πολιτικές (αυτό που λέμε ο κόσμος της αντίστασης), συνθήκες οργανωτικές. Τα υποκείμενα της πάλης παρεμβαίνουν στο σύνολο των συνθηκών, ξεκινώντας από την πιο συγκεκριμένη κλίμακα, της αυτοοργάνωσης και συνοργάνωσής τους σε σύγκρουση με τον ταξικό-πολιτικό εχθρό. Ωστόσο, οι οργανωτικές αδυναμίες εκφράζουν αναλογικά και συμπυκνωμένα αδυναμίες του ταξικού υποκειμένου. Πρώτα πρώτα αδυναμίες στις βασικότερες υλικές βαθμίδες, στις συνθήκες επιβίωσης και στις συνθήκες ασφάλειας μπροστά στην βία και την τρομοκρατία που κρατάει τον έλεγχο όλων των συνθηκών. Στη συνέχεια, κοινωνικές αδυναμίες, αντιθέσεις που αποδομούν και αφομοιώνουν στον αστικό πολιτισμό το

κοινωνικό δυναμικό και κλασματοποιήσεις της ταξικής σύγκρουσης προς τα κάτω. Ύστερα, πολιτικές αδυναμίες: πολύ απλά, πως οι προαναφερόμενες, οι προεγκατεστημένες αδυναμίες περιορίζουν την ανάπτυξη της επαναστατικής πάλης ή και εσωτερικεύονται σ' αυτήν. Να το θέμα για το οποίο κάτι θα απολογίσω τελικά.

Αρα, συνοψίζοντας, δεν χρειάζεται να «ανακαλύψουμε» τι θα έπρεπε να κάνουμε τότε ή τι θα πρέπει να κάνουμε αύριο σύμφωνα με αυτό που δεν κάναμε χθες, αλλά να αναγνωρίσουμε τις πηγές της μέχρι τώρα αδυναμίας μας ώστε να τις αλλάξουμε (ή να μην τις αλλάξουμε). .. Για το τι πρέπει να κάνουμε αρκούν λιγότερες από δέκα λέξεις και πολλές λέω, αφού η μια οδηγεί στην άλλη, αν είμαστε ειλικρινείς: Άμεση αντεπίθεση, συνοργάνωση, εξοπλισμός, συλλογική εξέλιξη. Η αποδόμηση αυτού που μας κρατάει «φυλακισμένους», αυτού που περιορίζει εκείνα που πρέπει να κάνουμε, θέλει απόφαση, θέλει όλα αυτά που πρέπει να κάνουμε, συν ζύμωση. Διότι τελικά ο πρώτος κι ο τελευταίος εχθρός είναι ο εαυτός μας ως αντανάκλαση της κυρίαρχης τάξης· εκείνος που τρέφει τον ιό του φόβου και της αναισθησίας συν τα μικρόβια του εχθρού μέσα στον κοινωνικό κόσμο μας, μέσα στην υποκειμενικότητά μας – άθλιες φυσικές απολαύσεις σε αμοιβαίως απωθούμενα σύμπαντα ψευδοβιωμάτων.

Η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας έκανε το καθήκον της, όπως μπόρεσε, για όσο υπήρχε ένα συλλογικό σώμα που αναγνώριζε αυτό το καθήκον. Ο καλύτερος πάντα θα λείπει. Η ευθύνη του αντάρτικου ανήκει στην πραγματικότητα κι η ευθύνη της πραγματικότητας ανήκει στο αντάρτικο.»

Είπα υποκείμενες συνθήκες κι όχι αντικειμενικές. Όπως σημείωσα στον απολογισμό του '20, αν σχολάσαμε με τον Θεό, πρέπει να έχουμε σχολάσει και με την τελεολογία (ντετερμινισμός) και με την τύχη, αλλά όχι με την αιτιότητα και τη συνέπεια. Ο μαρξισμός, στις διάφορες μεταμορφώσεις του, έχει κάνει απίστευτες ταχυδακτυλουργίες για να διορθώσει τον διαρκώς διαψευδόμενο αντικειμενισμό των αφαιρέσεών του. Αρκετοί αναρχικοί σήμερα επιμένουν στο δυσιστικό, άρα αποσυνθετικό, ιδεαλιστικό και μοιρολατρικό σχήμα της διάκρισης αντικειμενικών κι υποκειμενικών όρων. Η αντίφαση ντετερμινισμού και βολονταρισμού (βουλησιαρχία), απασχολεί επί ενάμιση αιώνα τους αναρχικούς. Τα τελευταία εκατό χρόνια, έχουν εξαχθεί ικανοποιητικές επιστημονικές απαντήσεις. Εκτός αυτού, το επαναστατικό κίνημα έχει αποκαλύψει τη διάκριση υποκειμένου-αντικειμένου ως παράγωγο της πατριαρχίας και του καπιταλισμού και τον αντικειμενισμό ενάντια στα υποκείμενα, ως μεταφυσική απόκρυψη των υποκειμένων που εξουσιάζουν.

Ο λόγος, στο PKK, στο πρόσφατο αναλυτικό κείμενο για το 50ο έτος από τη γέννηση του Αποϊστικού κινήματος:

«Είναι προφανές ότι η πολιτιστική γενοκτονία είναι η πιο σοβαρή από το σύνολο των γενοκτονικών πρακτικών. Στο Κουρδιστάν υπάρχει μια κατάσταση που πάει πέρα από την κλασική αποικειοκρατία, που περιλαμβάνει την οικονομική εκμετάλλευση, βασισμένη στην πολιτική και στρατιωτική κυριαρχία και την κλασική γενοκτονία, που περιλαμβάνει τις φυσικές σφαγές και τον εκτοπισμό. Αυτό διαμορφώνει μια κατάσταση στην οποία το Κουρδικό άτομο «δεν μπορεί να είναι το εαυτό του, δεν μπορεί να προβλέψει ένα μέλλον για το εαυτό του, παρά μόνο να σκέφτεται, να δουλεύει και να ζει για άλλους». Τέτοιο είναι το επίπεδο της δουλείας που έχει επιβληθεί στον Κουρδικό λαό.

Αυτή ακριβώς ήταν η κατάσταση στο Κουρδιστάν όταν αναδύθηκαν η Αποϊστική Ηγεσία. Η συγκεκριμένη κατάσταση, ή οι αντικειμενικές συνθήκες, είναι εντελώς αντίθετες και αδόκιμες για την Κουρδική εθνικοποίηση. Υπό την αποικειακή-γενοκτονική καπιταλιστική επέκταση, στο Κουρδιστάν λαμβάνει χώρα η Τούρκικη, Αραβική και Περσική εθνικοποίηση, αντί της Κουρδικής. Σ' αυτή τη βάση, η ύπαρξη του Κουρδικού λαού καταστρέφεται βαθμιαία και σβήνεται από την ιστορία. Δεν υπάρχει σχεδόν κανένα Κουρδικό άτομο και αξία, που να μην επηρεάζεται απ' αυτήν την κατάσταση. Εν συντομία, τα πάντα είναι αρνητικά κι απαισιόδοξα για την Κουρδική ύπαρξη κι ελευθερία.

Η Αποϊστική ηγεσία, που γεννήθηκε βάσει του προσδιορισμού αυτής της πραγματικότητας, υπήρξε και αναπτύχθηκε, όχι εξαρτώμενη από την υφιστάμενη αντικειμενικότητα, αλλά αντιτιθέμενη και μαχόμενη εναντίον της. Οπότε, υπήρξε και ανέπτυξε τον εαυτό της, όχι στη βάση των δυνατοτήτων και των ευκαιριών που προσφέρονται από την αντικειμενικότητα, αλλά αντιθέτως, στη βάση της συνειδητότητας, της οργάνωσης και της δράσης της Ηγεσίας, των μελών και του λαού». PKK

Πριν πάμε σ' ένα αστικό δικαστήριο για να υπερασπιστούμε την επαναστατική πάλη και την κοινωνική αλληλεγγύη, ανταποκρινόμενοι στην επίθεση του κράτους, θεωρώ εποικοδομητικό να καταθέσω στο κίνημα μια προσωπική αυτοκριτική. Από παιδί, με την κομμουνιστική παιδεία που έλαβα και την παρακολούθηση της επαναστατικής επικαιρότητας, κατανόησα τη θεμελιώδη αναγκαιότητα της ένοπλης οργάνωσης. Πλησιάζοντας τη φάση του επιβιωτικού απογαλακτισμού αναγνώρισα πρώτα ως αναπόδραστη συνέπεια στην επαναστατική πάλη, τον κοινό βίο μέσα στις προλεταριακές συνθήκες και ακολούθως, ότι μέσα στον καπιταλισμό, η βασικότερη ρήξη είναι η πρακτική άρνηση της ταξικής οικονομίας. Αρκετά νέος αφοσιώθηκα στην εξέγερση και στην εξέλιξη της μαχητικής ικανότητας των αναρχικών. Προσπάθησα να ενσαρκώσω την αλληλεγγύη με μια συγκεκριμένη έννοια: να προστρέξεις δεσμευτικά στο σημείο που βάλλεται, να ξανασηκώσεις τα όπλα εκεί που οι προηγούμενοι έχασαν έδαφος. Ωστόσο, άργησα καθοριστικά πολύ να αποσαφηνίσω τη δική μου πολιτική θεώρηση επαναστατικής συνοργάνωσης και να αναλάβω δημόσιες πρωτοβουλίες (σε προσωπικό και συλλογικό επίπεδο) σ' αυτήν την κατεύθυνση. Αντ' αυτού, επί μία δεκαπενταετία, μέχρι να ανακαλύψω τον κοινοτικό βίο στη φυλακή (το 2011) προσαρμόστηκα στον βολικό κραταίο ατομικισμό που χαρακτηρίζει το σύνολο του αντικαπιταλιστικού κινήματος, τουλάχιστον του ελλαδικού χώρου. Η κατάσταση του κόσμου αποτελεί την πιο διαθέσιμη δικαιολογία, ώστε να αρνηθούμε τις συλλογικές ευθύνες μας και να αφευθούμε σ' αυτόν. Εδώ η λέξη ατομικισμός δεν αναφέρεται στενά σε ένα ιδεολογικό ρεύμα, αλλά εν γένει στη στάση της ιδιοτελούς συμβασιοκρατίας, που διατρέχει όλα τα ιδεολογικά ρεύματα και επεκτείνεται με τη συνυφασμένη στον καπιταλισμό ιστορική εξέλιξη της αντικοινωνικής και αντιπρολεταριακής αποδόμησης.

Δεν μπορούμε να διορθώσουμε το παρελθόν, αλλά προχωρώντας με ριζοσπαστικές αλλαγές, μπορούμε να καταλαβαίνουμε τι μας έλλειπε. Ανάμεσα στα διδάγματα της Ντιέλο Τρούντα, ένα είναι το κλειδί για την ενεργοποίηση των υπολοίπων. Όχι το επαναστατικό πρόγραμμα, όχι η αναγκαιότητα της πολιτικο-στρατιωτικής και κοινωνικοστρατιωτικής συνοργάνωσης, ούτε η συλλογική ευθύνη: Είναι η έγκαιρη απόφαση. Υπόδειγμα αποτελεί η άμεση ανταπόκριση στην πρόσκληση των Τούρκων συντρόφων το 2015 κι η δημιουργία του ΕΣΔΑ την ίδια στιγμή που ήταν υπό συζήτηση η συγκρότηση του Διεθνούς Τάγματος Ελευθερίας (IFB) στη Ροζάβα.

Κλείνοντας την εισαγωγή στη διάσχιση του α-κοινωνικού συνόρου, θα σταθώ στη δίκη που αφορά στα γεγονότα στο Χολαργό. Η κοινωνική αλληλεγγύη δεν είναι ένα προσάρτημα της πολιτικής πάλης, μα ούτε μια πολιτικά ουδέτερη έννοια. Η επαναστατική πάλη αποτελεί την πολιτική, δηλαδή την αυτοπροστατευτική και προοπτική αυτοσυγκρότηση της κοινωνικής αλληλεγγύης. Η κοινωνική αλληλεγγύη είναι η πηγή και ο σκοπός. Οι άνθρωποι που συνέβαλαν στην περίθαλψή μου και την προστασία μου, σ' ένα περιβάλλον πολιτικής ερήμου για τον επαναστατικό αναρχισμό, αποτελούν παράδειγμα του κόσμου με τον οποίον και για τον οποίον αγωνιζόμαστε. Ένας σύντροφος, ο Β.Σταθόπουλος, κράτησε ακέραιη την κοινωνική αυθορμησία. Η αποδέσμευση των δυο συγκατηγορούμένων μου, από την αιχμαλωσία και την ομηρία, αποτελεί την κύρια στόχευση της επαναστατικής πάλης σε σχέση με αυτήν τη δίκη. Υπηρετώντας σήμερα αυτήν την πολιτική ευθύνη, τα προτάγματα της ΟΕΑ παραμένουν ζωντανά και τοποθετούμαστε με τους αρμόζοντες όρους προκειμένου να αναπτύξουμε την κοινωνική αντεπίθεση πάνω στον άξονα της διάσχισης των συνόρων απ' την ανάποδη.

-Στον διάλογο που ανοίγουμε, το Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας έχει ιδιαίτερη θέση, λόγω της τρέχουσας εισβολής του στο διεθνές κίνημα και λόγω γεωγραφικής εγγύτητας. Η εξέλιξη της διαπάλης στη Β.Συρία, το Μπασούρ και την τούρκικη επικράτεια, μας απασχολεί αδιάλλειπτα. Τα ελεύθερα Κουρδικά εδάφη αποτελούν τον στροφέα της κοινωνικής επανάστασης παγκοσμίως.

Κύριος πρακτικός σκοπός ετούτου του διαλόγου, έχει τεθεί η εμβάθυνση των οργανικών δεσμών του επαναστατικού κινήματος εκατέροθεν των ελληνο-τουρκικών συνόρων, ενάντια στον εθνικισμό, τον ιμπεριαλισμό, τον πόλεμο και την κοινή αντεπαναστατική δράση των ΝΑΤΟικών κρατών. Έχουμε επίσης στο κάδρο μας την επερχόμενη λήξη κι αναθεώρηση της συνθήκης της Λωζάνης.

Αλληλένδετα παίρνουμε θέση σε σχέση με την ιμπεριαλιστική σύγκρουση που κλιμακώνεται σήμερα με εστία την Μαύρη Θάλασσα και τη μεθόριο της ρώσικης επικράτειας. Ο διεθνιστικός

συνομοσπονδιακός κομμουνισμός σε άμεση εφαρμογή, είναι η στράτα μας. Το γεγονός ότι ο πόλεμος στον ρωσο-ουκρανικό χώρο έφερε στο προσκήνιο του διεθνούς κινηματικού διαλόγου τον πλατφορμισμό και το Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας, παρότι διεστραμμένα και τα δύο παραδείγματα, είναι ενδεικτικό της επικαιρότητας του πρώτου και της βαρύτητας του δεύτερου.

Ο ίδιος πόλεμος καθιστά μη απωθήσιμα τα ζητήματα της λεηλασίας της Γης, της πυρηνικής ενέργειας, που βαφτίστηκε πράσινη και της βιοτεχνολογικής κυριαρχίας. Αν μη τι άλλο, οι δεξιοί σοσιαλδημοκράτες που τα προηγούμενα δυο χρόνια προσπαθούσαν με οικονομίστικα και ρεφορμιστικά επιχρείσματα να εξωραΐσουν το βιοπολιτικό υπόστρωμα του ιμπεριαλισμού (αρκετοί απ' αυτούς, κατά βάθος και κατά πλάτος φιλοπουτινικοί) θα προσπαθήσουν να μας πείσουν ότι τα εργαστήρια βιολογικών όπλων του NATO στην ουκρανική επικράτεια είναι μύθευμα της ρώσικης προπαγάνδας (κι ότι οι συνωμοσιολόγοι τσιμπάνε) ότι η εξέλιξη της τεχνολογίας πολέμου σταμάτησε στο Ναγκασάκι ή εναλλακτικά, ότι η πολεμική βιοτεχνολογία είναι κάτι μπανάλ και σίγουρα δεν έχει σχέση με τον αυθύπαρκτο μυστηριακό φυσικό εχθρό SARS-coronaVirus-2 και τα NATOικά εμβόλια, όπως της MODERNA, που ιδρύθηκε από την DARPA, (την Υπηρεσία Έρευνας Προηγμένων Αμυντικών Προγραμμάτων του αμερικανικού στρατού). Εκεί που τελειώνει ο αντικειμενισμός της κλειστής οικονομίστικης θεώρησης της σπειροειδούς συσσώρευσης του κεφαλαίου, αρχίζει η μεταφυσική της τυχαιοκρατίας.

Κοιτώντας τα ταξικά σύνορα με το ένα χέρι απλωμένο προς τους καταπιεσμένους όλης της Γης και με το τουφέκι στο άλλο χέρι, όπως έγραψε η ΟΕΑ στην πρώτη διεθνιστική απεύθυνσή της, είναι ευκρινές ότι οι υγειονομικές συνοριοποιήσεις αποτέλεσαν πειραματικό πρόγραμμα ταξικού και πολιτικού ευγονισμού και ολοκληρωτικής μυστικοποιημένης αντικειμενοποίησης των κοινωνικών σωμάτων.

Μελετώντας την κοινωνική εξέλιξη της κοινότητας μέσα στην ταξική πάλη, αναπόφευκτα αναλαμβάνουμε να αναμετρηθούμε με το αγωνιώδες ερώτημα, πώς ανασυγκροτείται σήμερα η επαναστατική φεντεραλιστική προλεταριακή οργάνωση; Σε ποιές πρακτικές επανενοποιούνται τα θραύσματα της εργατικής πάλης; Ποιές πρακτικές δημιουργούν ανθεκτικά ρήγματα στις δομές διαχωρισμού και αποκλεισμού; Αφήνοντας πίσω τις ταξικά άνισες προτάσεις του απαρχαιωμένου ρεφορμισμού, του κλειστού εναλλακτισμού, της ουτοπικής «κομμουνιστικοποίησης», και βέβαια, του ιδιοτελούς ιλλεγκαλισμού, ποιά είναι τα υπαρκτά μονοπάτια της αντάρτικης προλεταριακής αντι-οικονομικής πρωτοβουλίας; Κατ' ανάγκη αντάρτικη, με δεδομένο ότι μέσα στην καπιταλιστική επικράτεια, καμία προλεταριακά διαχειρίσιμη οικονομική τοπολογία δεν είναι εφικτή. Μοιράζοντας τη φτώχεια μας γινόμαστε επαναστατικό υποκείμενο, αλλά αυτό δεν καταργεί τη φτώχεια. Παρενθετικά, το σύνολο των πρακτικών φιλοσόφων που θεωρήθηκαν πατέρες της αναρχίας, μα και οι τυραννοκτόνοι αναρχικοί του 19ου και των αρχών του 20ού αιώνα, είχαν σαφή τοποθέτηση ως προς το ταξικό υπόβαθρο τη εξουσίας και καθοριστική αναφορά στην ταξική πάλη. Αποτελεί αντι-ιστορική αποδόμηση η θέση ότι η ταξική πάλη αποτελεί μαρξιστικό ιδίωμα. Οι αναρχικοί που απαρνούνται την ταξική πάλη, ξεπέφτουν στον αστικο-δημοκρατισμό ή τον εθνικισμό, ή και στα δύο. Το είδαμε σε σχέση με τα μνημόνια, το είδαμε στο μακεδονικό, το βλέπουμε τώρα στο ουκρανικό κίνημα.

-Η απεύθυνση για συμμετοχή ή και συνδιοργάνωση στο διάλογο για την επαναστατική πάλη και τον διεθνή συνομοσπονδισμό, είναι πρόταση συνάντησης αγώνων που έχουν δοθεί, προτάσεων που έχουν κατατεθεί και ανθρώπων που συνεχίζουν να αγωνίζονται από τη σκοπιά του συλλογικού υποκειμένου που θέλει να έχει αποφασιστική και μαχητική θέση στο επερχόμενο της ταξικής διαπάλης. Θέλουμε να συνομιλήσουν τα ζωντανά επαναστατικά υποκείμενα. Πολλά υποκείμενα, πολλές όψεις του επερχόμενου, συλλογική στάθμιση, κοινή δέσμευση.

Ο ιδιωτικός χρόνος εξαντλεί τη ζωή της Γης. Ο αστικός πολιτισμός έφτασε στα εσώτερα όρια κατακερματισμού. Ας προχωρήσουμε παρακάτω.

Πριν ένα χρόνο η ΚΣΚ (Ένωση Κουρδικών Κοινοτήτων) προέταξε ως όραμα-πρόγραμμα, το Παγκόσμιο Δημοκρατικό Συνέδριο. Είχα σκοπό να το αναφέρω ως σύνθημα σε τούτη την εισήγηση. Πριν ακόμα ο ελλαδικός χώρος οσμιστεί την πρόταση, το επαναστατικό μέτωπο έκανε βήματα. Πριν δύο εβδομάδες, δημοσιεύτηκε η δήλωση του Πρώτου Διεθνιστικού Συνεδρίου της Ροζάβα, που καλεί όλες τις αντισυστημικές δυνάμεις να πολεμήσουν στο πλαίσιο του Δημοκρατικού Συνομοσπονδισμού των λαών.

Λίγες μέρες πριν είχε δημοσιευτεί ο ιστορικός απολογισμός του ΡΚΚ στον οποίο αναφέρθηκα, με σημείο χρονικής αναφοράς το Νεβρόζ. Αντιγράφω αυτολεξεί: «Ο Αγώνας Παγκόσμιας Δημοκρατίας αναπτύσσεται μαζί με τον Δημοκρατικό Αγώνα για τη Μ. Ανατολή. Είναι περιττό να πούμε ότι μια από τις πιο σημαντικές δραστηριότητες του 50ού έτους θα είναι οι διεθνείς σχέσεις και οι συμμαχικές εργασίες. Οι επιτροπές κι οι εκπρόσωποί μας, που αναλαμβάνουν διπλωματικές δραστηριότητες σε κάθε πεδίο, θα δώσουν μεγάλη σημασία στην εγκατάσταση σχέσεων με τους λαούς της Τουρκίας, της Συρίας, του Ιράκ και του Ιράν, σχηματίζοντας συμμαχίες, να ορθώσουν κοινούς αγώνες κι όλων των ειδών τις ενώσεις, συμπεριλαμβάνοντας στρατηγικές συμμαχίες. Η Ένωση της Δημοκρατικής Μ.Ανατολής, θα αναπτύξει τις δραστηριότητές της σε κάθε επίπεδο, με όλους τους λαούς της ευρύτερης περιοχής, κι ειδικά τον Τούρκο, τον Αραβικό, τον Περσικό, τον Αρμένικο και τον Ασσυριακό. Έτσι, θα δυναμώσουν τις σχέσεις και τις συμμαχίες μας με τους εργάτες, τους μισθωτούς, ιδιαίτερος με τα κινήματα των γυναικών και της νεολαίας, με τις οικολογικές οργανώσεις και κινήματα, με τις αντιφασιστικές και τις αντικαπιταλιστικές δυνάμεις, για ν' αναπτύξουμε το Κίνημα Παγκόσμιας Δημοκρατίας σε όλα τα επίπεδα και όλοι μαζί...

Καλούμε όλες τις επαναστατικές και δημοκρατικές δυνάμεις της Μέσης Ανατολής, τις οργανώσεις των γυναικών και της νεολαίας, τους αντικαπιταλιστικούς κι αντιιμπεριαλιστικούς κύκλους, ιδιαίτερα τους Άραβες, να σηκώσουν τον αγώνα ενάντια στην ξένη κυριαρχία στην περιοχή μας και στις συνεργατικές δικτατορίες του έθνους-κράτους, προκειμένου να καταφέρουμε μαζί την ελευθερία και τη δημοκρατία, με όλους τους καταπιεσμένους λαούς της ευρύτερης περιοχής, τον Συνομοσπονδισμό της Δημοκρατικής Μ.Ανατολής, όπου οι λαοί θα ζουν ελεύθεροι κι αδερφομένοι». Καλώντας στη συνέχεια για τον Παγκόσμιο Δημοκρατικό Συνομοσπονδισμό. Δεν είναι μια περιστασιακή εξέλιξη, ούτε ένα ευχολόγιο. Είναι επιστροφή στην Αραβική Άνοιξη κι εκπλήρωση των πόθων της, πορεία γειωμένης επιστροφής στον ελλαδικό και παγκόσμιο Δεκέμβρη του 2008 και αντάρτικης επανάκαμψης του αντικαπιταλιστικού νομαδισμού των διακρατικών συνόδων των αρχών του 2000.

Σταματάω με τη φράση που ξεκινάει το καταστατικό κείμενο της Συ.Κα.Προ από τον εξεγερμένο sub. Marcos : «Το μόνο πράγμα που προτείναμε ήταν να αλλάξουμε τον κόσμο. Τα υπόλοιπα τα έχουμε αυτοσχεδιάσει».

Δημήτρης Χατζηβασιλειάδης
10 Απρίλη 2022

Το κάλεσμα της εκδήλωσης: <https://athens.indymedia.org/post/1617750/> & το ηχητικό αρχείο της εκδήλωσης με τις τοποθετήσεις: <https://athens.indymedia.org/post/1618211/>